

[Niels Westerby.]

rammer noget meget centralt. Dansk ret bygger på, at et ord er et ord, og en mand er en mand, og samhandelens tarv, dette, at vi skal have en samhandel og en stor omsætning, gør, at der må være meget få brud på denne regel. Dog kan der være særlige hensyn, der kan tale for, at man i sjældne tilfælde kan indføre en fortrydelsesparagraf, og liberalt centrum hilser med tilfredshed, at spørgsmålet nu bliver taget op i Nordisk Råd på fællesnordisk basis, for at man kan finde ud af dette meget indviklede juridiske problem.

Dernæst til selve hovedproblemet i lovforslaget, spørgsmålet om, hvorvidt man skal sætte mindstestudbetalingen op fra 15 til 20 pct. Dette kan hverken gøre gavn eller skade. Dette lovforslag vil ikke gavne i den forstand, at det vil holde det for store forbrug nede, for der vil bare ske det — hvis det da har nogen som helst virkning, og det tror jeg ikke det har — at sælgeren vil give afkald på sit ejendomsforbehold, og så er det hele i virkeligheden en skueret eller et slag i luften; men hvis det skulle få lidt virkning, og det ville jo i hvert fald blive en meget lille virkning, så kan det i hvert fald ikke gøre nogen skade.

Lovændringen kan altså hverken gøre gavn eller skade, den har faktisk ikke nogen synderlig betydning, og liberalt centrum vil derfor anbefale, at man ved tredje behandling undlader at stemme, og der vil i og for sig være en vis logik i, at man også undlader at stemme om ændringsforslag nr. 2 om ikrafttrædelsesdatoen.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg kan takke ordførerne for socialdemokratiet, venstre, det radikale venstre og socialistisk folkeparti for den indstilling, de gennem betænkningen og deres udtalelser her i dag har givet. Jeg kan for så vidt også takke hr. Knud Thomsen og hr. Niels Westerby for den meget spagfærdige kritik, de gav udtryk for.

Jeg synes nu, at både hr. Knud Thomsen, hr. Johan Asmussen og hr. Niels Westerby misfortolker den betænkning, som det justitsministerielle udvalg har afgivet. Jeg synes ikke, man kan tage den så entydigt til indtægt for det synspunkt, at en begrænsning eller skærpelse af udbetalings-

kravet ved afbetalingshandelen slet ingen konjunkturregulerende virkning har. Jeg kan da henvise til, hvad der står på side 52 i betænkningen. Der står:

„Såfremt man som led i den økonomiske politik anvender variationer i kravene til den mindste kontante udbetaling og/eller den maksimale kredittid, er der næppe tvivl om, at der i umiddelbar tilslutning til sådanne ændringer vil kunne blive tale om en påvirkning af lønmodtagernes samlede opsparing“.

Dertil kommer, at loven jo ifølge samme betænkning må antages at have en anden og gunstig virkning, idet der nemlig på betænkningens side 39 fornedet står, at „den hos Knud Illum: „Ejendomsforbehold“, (København 1946), s. 131, gengivne oversigt synes at vise, at tilbagetagelsesprocenten falder endog meget betydeligt ved selv relativt mindre forhøjelser af den kontante udbetaling“.

Det er da en virkning, som er ønskværdig. Jeg må derfor tro, at det vil være rigtigt at gennemføre dette lovforslag, sådan som det er udformet.

Jeg kan derimod ikke anbefale at stemme for hr. Poul Dams ændringsforslag. Foruden de uheldige virkninger, som allerede er omtalt, vil jeg pege på, at man jo, hvis dette ændringsforslag vedtages, kommer ud for, at mange købere vil blive bebyrdet med at skulle henvende sig på sælgerens bopæl eller forretningssted for at skrive under. Man må jo nemlig regne med, at sælgeren ikke tør udlevere varen, før han har fået køberens underskrift på ny på sit forretningssted. Og da jo heldigvis de, der fortryder, er så langt de færreste, vil man altså ulejlig et stort antal mennesker blot for at imødekomme hensynet til de få.

Der er allerede gjort opmærksom på, at hr. Poul Dams ændringsforslag kun har til hensigt at ramme det uanmodede agentbesøg. Man vil dér komme ud for meget store bevisvanskeligheder, for hvornår er der tale om uanmodet og hvornår om anmodet besøg? Det vil ikke blive nemt at klare.

Jeg takker for den behandling, lovforslaget har fået, og skal erklære mig tilfreds med, at det problem, som har taget en stor del af udvalgets tid, nemlig problemet om fortrydelsesparagraffen, går til behandling i Nordisk Råd, hvor det bør kulegraves.